

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **Ing. K. M.**
bytem P.
zastoupen Mgr. Pavlem Hrtúsem, advokátem
sídlem Klimentská 1652/36, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 11. 2014 č.j. MPSV-UM/20971/14/4S-HMP, č.j. MPSV-UM/20996/14/4S-HMP a č.j. MPSV-UM/20963/14/4S-HMP

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 6. 11. 2014 č.j. MPSV-UM/20971/14/4S-HMP a rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 6. 11. 2014 č.j. MPSV-UM/20996/14/4S-HMP se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 6. 11. 2014 č.j. MPSV-UM/20963/14/4S-HMP se zamítá.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9.438 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Pavla Hrtúse, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2014 č.j. MPSV-UM/20971/14/4S-HMP (dále též „rozhodnutí žalovaného č. 1“), ze dne 6. 11. 2014 č.j. MPSV-UM/20996/14/4S-HMP (dále též „rozhodnutí žalovaného č. 2“) a

rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2014 č.j. MPSV-UM/20963/14/4S-HMP (dále též „rozhodnutí žalovaného č. 3“). Rozhodnutím žalovaného č. 1 bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „s.ř.“), zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu, kontaktního pracoviště Praha 4 (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 17. 9. 2014 č.j. 1494901/14/AB (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. 1“), jímž byla žalobci odejmuta dávka státní sociální podpory příspěvek na bydlení ode dne 1. 3. 2014. Rozhodnutím žalovaného č. 2 bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 17. 9. 2014 č.j. 1494965/14/AB (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. 2“), jímž bylo rozhodnuto o vzniku přeplatku na dávce státní sociální podpory příspěvek na bydlení sp. zn. 40268-13-AB ve výši 2.360 Kč. Rozhodnutím žalovaného č. 3 bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 17. 9. 2014 č.j. 1494777/14/AB (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. 3“), kterým byla zamítnuta žalobcova žádost o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení ode dne 1. 7. 2014.

2. Žalobce v žalobě namítal, že jeho nárok na dávku státní sociální podpory – příspěvku na bydlení – nezanikl ke dni 8. 12. 2014, tudíž nevznikl ani přeplatek na této dávce ve výši 2.360 Kč, s ohledem na což není důvodné ani rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. 3 odůvodněné toliko tím, že žalobce nedoložil, že byt č. 4 je užíván na základě nájemní smlouvy. Podle žalobce jeho nájemní vztah je sice pronajímatelem bytu opakovaně zpochybňován, a to i ve vztahu k orgánům státní sociální podpory, nicméně žalobce vždy prokázal, že se jedná toliko o jeho šikanózní snahu domoci se vzdání se práva nájmu k předmětnému bytu žalobcem. Existence nájemního vztahu byla předmětem několika soudních sporů s nájemcem a také šetření orgánů činných v trestním řízení, do současné doby však neexistuje jakékoliv pravomocné rozhodnutí soudu o tom, že by nájemní vztah neexistoval nebo naopak zanikl. Z bytu č. 6 byl žalobce spolu se svým bratrem, s nímž vede společnou domácnost, ke dni 9. 12. 2013 majitelem nemovitosti dočasně vystěhován, důvodem čehož byla údajná přítomnost života ohrožující havárie v bytě č. 6, jež byla příčinou rozsáhlé rekonstrukce části bytového domu; kvůli uvedené rekonstrukci byl žalobce spolu se svým bratrem přemístěn do náhradního bytu č. 4, který jim byl dočasně poskytnut majitelem nemovitosti. Žalobce se svým bratrem zmíněný byt č. 4 v současné době užívá k uspokojení své bytové potřeby, a to nikoli z důvodu zániku nájemního vztahu k bytu č. 6, ale na základě havarijní situace v domě a na základě písemné nabídky majitele nemovitosti ze dne 9. 12. 2014, který tento prostor žalovanému nabídl po dobu rekonstrukce pronajatého bytu; trvání nájemního vztahu k bytu č. 6 potvrdil sám majitel nemovitosti ve zmíněné nabídce řešení situace, jež byla žalobci doručena dne 9. 12. 2013; zde jako první možnost řešení situace nabízí žalobci a jeho bratrovi právě byt č. 4 s možností se po dokončení rekonstrukce vrátit zpět do původního bytu, tj. bytu č. 6. Vystěhování žalobce a jeho bratra bylo rovněž šetřeno orgány činnými v trestním řízení pro podezření z trestného jednání vlastníka bytu, nicméně tato věc byla odložena z důvodu, že dočasné přestěhování žalobce a jeho bratra bylo vedeno snahou předejít ohrožení jejich zdraví a života v důsledku údajné havárie stavebních konstrukcí, konkrétně propadajícího se stropu. Žalobce dále uvedl, že je nucen bez ohledu na svou vůli setrvávat v náhradním bytě č. 4, a to do doby, než ze strany vlastníka nemovitosti dojde k ukončení rekonstrukce a umožnění žalobci nadále užívat byt č. 6, k němuž mu

svědčí řádný nájemní vztah. Žalobce připomněl, že potřeba nutných oprav pronajaté bytové jednotky v souladu s platným právem nezpůsobuje zánik nájemního vztahu, s čímž se správní orgány prvního ani druhého stupně naprosto nevypořádaly, byť jim tyto skutečnosti byly žalobcem dokládány. Podotkl, že nárok na dávku státní sociální podpory – příspěvku na bydlení – splňuje, neboť v bytě č. 4 pobývá se svým bratrem pouze po dobu sanace havárie v bytě č. 6, k němuž mají řádně uzavřenou nájemní smlouvu a současně zde mají evidován trvalý pobyt. Podle žalobce zákonem č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, není žadateli o dávku státní sociální podpory – příspěvku na bydlení stanovena povinnost, aby byt, na nějž pobírá dávku státní sociální podpory, skutečně obýval. Žalobce dále upozorňoval, že on i jeho bratr mají invaliditu třetího stupně.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ohledně rozhodnutí žalovaného č. 1 a č. 2 uvedl, že žalobce je nájemcem bytu č. 6 na adrese P. a v tomto bytě je též trvale hlášen, existenci nájemního vztahu osvědčil rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 18. 11. 2011, z něhož vyplývá, že nájem bytu přešel na žalobce a jeho bratra po úmrtí paní E. M.; vlastník bytu společnost LARUE a.s. trvání nájemního vztahu nepotvrdil s tím, že nemá k dispozici původní dekret a část bytu (původně nebytového prostoru, o který byl byt rozšířen) je předmětem soudního řízení. K tomuto bytu žalobce pobíral od 1. 7. 2013 příspěvek na bydlení, dávka mu naposledy byla vyplacena za měsíc únor 2014, neboť v dubnu 2014 správnímu orgánu prvního stupně oznámil, že jej vlastník bytu přestěhoval dne 8. 12. 2013 do bytu č. 4 z důvodu havarijního stavu a oprav v bytě č. 6; na základě této informace správní orgán prvního stupně rozhodl o odejmutí dávky příspěvku na bydlení a vrácení přeplatku od 9. 12. 2013. Podle žalovaného dávka byla odejmuta z důvodu, že žalobce neobývá byt, na který je dávka poskytována, neboť ta se vždy váže ke konkrétnímu bytu, kde zohledňuje náklady na provoz bytu. Vzhledem k tomu, že mu byla dávka odejmuta ke dni, kdy přestal předmětný byt užívat, bylo rozhodnuto o povinnosti vrátit přeplatek na dávatce již vyplacené (za leden a únor 2014). Žalovaný podotkl, že žalobce nesplnil povinnost oznámit změny ve skutečnostech rozhodných pro nárok do osmi dnů ve smyslu § 61 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb. Ohledně rozhodnutí č. 3 žalovaný uvedl, že žalobce dne 7. 7. 2014 požádal o příspěvek na bydlení ode dne 1. 7. 2014 (pro období od 1. 7. 2014 do 30. 6. 2015). V žádosti uvedl, že žádá o příspěvek na bydlení na byt č. 4 na adrese P. Žalobce však nedoložil k tomuto bytu nájemní smlouvu, a to ani na výzvu správního orgánu doručenou dne 10. 9. 2014. Vlastník bytu se k žádosti správního orgánu prvního stupně vyjádřil tak, že žalobce odmítá uzavřít nájemní smlouvu na byt č. 4, neboť nesouhlasí s výší nájemného; nájemné platí ve výši, kterou považuje za přiměřenou; situace je řešena soudní cestou. Žalovaný v tomto případě musel konstatovat, že žalobce není nájemcem bytu, na který žádá příspěvek na bydlení, a nesplnil tak zákonné podmínky pro jeho přiznání ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb. Z tohoto důvodu žalovaný považuje nepřiznání příspěvku na bydlení od 1. 7. 2014 za věcně správné. Závěrem žalovaný navrhl zamítnout žalobu.
4. V replice k vyjádření žalovaného žalobce odkázal na soudní řízení vedená s pronajímatelem bytu, poukázal na jeho šikanózní jednání i na skutečnost, že neexistuje žádné pravomocné rozhodnutí soudu v tom smyslu, že by nájemní vztah žalobce zanikl či snad neexistoval. Podotkl, že rozhodnutí žalovaného č. 1, č. 2 i č. 3 jsou pro něho zcela likvidační, neboť jeho finanční možnosti v současné době

nepostačují na úhradu nájemného. Žalobce znovu upozornil, že potřeba nezbytných oprav bytové jednotky v žádném případě nezpůsobuje zánik nájemního vztahu.

5. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 19. 2. 2018 pak účastníci řízení setrvali na svých názorech a procesních stanoviscích. Při jednání byl jako důkaz čten rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 7. 6. 2016 č.j. 18 C 125/2015-100, jímž bylo určeno, že výpověď z nájmu bytu číslo 4, nacházejícího se v domě č.p. 802 postaveném na pozemku parcelní číslo X, v katastrálním území X, obec Praha, nacházejícím se na adrese P., ze dne 2. 3. 2015 daná žalobci a jeho bratrovi, je neplatná, a dále rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 24. 10. 2017 č.j. 11 C 104/2016-219, kterým bylo řízení o žalobě pronajímatele proti žalobci a jeho bratrovi, pokud jde o částku 56.039 Kč s příslušenstvím, zastaveno, a žaloba, pokud jde o částku 204.865 Kč s příslušenstvím, zamítnuta.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, která jejich vydání předcházela, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána částečně důvodně a částečně nedůvodně.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce podal dne 2. 7. 2013 žádost o příspěvek na bydlení s nárokem od 1. 7. 2013; v bodě A žádosti uvedl, že příspěvek na bydlení požaduje na byt č. 6 na adrese P.; v bodě B žádosti je jako osoba, která je v bytě spolu se žadatelem o dávku hlášena k trvalému pobytu, uveden Ing. R. M. (bratr žalobce). Příspěvek na bydlení byl žalobci přiznán na základě této žádosti ode dne 1. 7. 2013 do 30. 6. 2014, a to rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 15. 8. 2013 č.j. 566171/13/AB. Správní orgán prvního stupně posléze zjistil, že žalobce ode dne 9. 12. 2013 neobýval předmětný byt č. 6, nýbrž z důvodu rekonstrukce tohoto bytu mu pronajímatel přidělil náhradní byt č. 4 na stejné adrese. Správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí č. 1, kterým odejmul žalobci příspěvek na bydlení ode dne 1. 3. 2014, protože nárok na dávku zanikl ke dni 8. 12. 2013. K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí potvrzeno rozhodnutím žalovaného č. 1; žalovaný zde dospěl k závěru, že žalobce přestal být ke dni 9. 12. 2013 nájemcem bytu, na který si žádal a pobíral dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení, tudíž přestal splňovat podmínku dle § 24 zákona č. 117/1995 Sb.; tuto skutečnost žalobce do osmi dnů nenahlásil, jak mu ukládá zákon č. 117/1995 Sb., nahlásil ji až dne 2. 4. 2014. Správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí č. 2, kterým rozhodl o vzniku přeplatku žalobci na dávce státní sociální podpory příspěvku na bydlení ve výši 2.360 Kč a o povinnosti žalobce vrátit uvedený přeplatek do dne 10. 11. 2014 na účet úřadu, který rozhodnutí vydal. Žalovaný vydal rozhodnutí č. 2, kterým bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu č. 2 zamítnuto a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. I zde žalovaný ve shodě se správním orgánem prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce přestal být ode dne 9. 12. 2013 nájemcem bytu, na který žádal a pobíral příspěvek na bydlení, tudíž přestal splňovat podmínku dle § 24 zákona č. 117/1995 Sb.; tím, že žalobce nenahlásil v zákonné lhůtě 8 dnů změnu ve skutečnostech rozhodných pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu, zavinil, že mu dávka byla vyplacena v lednu 2014 a v únoru 2014 ve výši 1.180 Kč, ačkoliv nárok na tuto dávku v lednu a únoru 2014 již nenáležel; z těchto důvodů bylo rozhodnuto o povinnosti žalobce vrátit přeplatek na dávce ve výši 2.360 Kč do dne 10.

11. 2014 na účet správního orgánu prvního stupně. Žalobce dne 7. 7. 2014 podal žádost o příspěvek na bydlení ode dne 1. 7. 2014 na byt č. 4 na adrese P. K této žádosti žalobce ani na výzvu správního orgánu prvního stupně nedoložil nájemní smlouvu na byt č. 4 na uvedené adrese. Rozhodnutím správního orgánu č. 3 proto byla tato žádost žalobce zamítnuta. K odvolání žalobce vydal žalovaný rozhodnutí č. 3, kterým odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. 3 zamítl a toto rozhodnutí potvrdil. Podle žalovaného nebyl doložen doklad o tom, že je byt užíván na základě nájemní smlouvy nebo na základě vlastnictví nemovitosti.
8. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
9. V § 24 odst. 1 a 2 zákona č. 117/1995 Sb. ve znění účinném v rozhodném období bylo stanoveno:
- 1) Nárok na příspěvek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu, jestliže*
- a) jeho náklady na bydlení přesahují částku součinu rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, a*
- b) součin rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení.*
- (2) Za nájemce bytu se považuje též nájemce obytné místnosti v zařízeních určených k trvalému bydlení podle zvláštního právního předpisu. Za vlastníka bytu se považuje i vlastník nemovitosti, ve které je byt, který vlastník užívá, pokud je v něm hlášen k trvalému pobytu. Za nájemce bytu se považují oba manželé, jde-li o společný nájem bytu manžely podle zvláštního právního předpisu. Za dobu trvání nájemního vztahu se pro účely nároku na příspěvek na bydlení považuje i doba mezi skončením nájemního poměru a posledním dnem lhůty k vyklizení bytu podle § 712a občanského zákoníku, doba od zániku členství v bytovém družstvu do zajištění bytové náhrady podle § 714 občanského zákoníku, a doba od smrti nájemce služebního bytu, od rozvodu jeho manželství nebo od jeho trvalého opuštění společné domácnosti do zajištění přiměřeného náhradního bytu oprávněným osobám podle § 713 občanského zákoníku.*
10. Ze znění § 24 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb. je jednoznačné, že nárok na příspěvek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu (za splnění dalších podmínek). Mezi účastníky řízení je nesporné, že žalobce podmínky dle § 24 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb. splňoval v období před 9. 12. 2013 (od 1. 7. 2013, kdy mu dávka byla přiznána), přičemž on a jeho bratr měli byt č. 6, kde byli rovněž hlášeni k trvalému pobytu, v nájmu. Rovněž je nesporné, že trvalý pobyt žalobce a jeho bratra se ani po 8. 12. 2013 nezměnil. Zbývá tak posoudit, zda nárok žalobce na dávku zanikl ke dni 9. 12. 2013 na základě skončení nájemního vztahu k bytu č. 6, jak tvrdí žalovaný, nebo nikoliv. Pokud by zaniklo nájemní právo žalobce k bytu č. 6, žalobce by přestal splňovat podmínku dle § 24 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb.; pokud by naopak toto nájemní právo nezaniklo, žalobce by nadále splňoval veškeré podmínky nároku na příspěvek na bydlení ve smyslu tohoto ustanovení.
11. V rozhodnutích žalovaného č. 1 a č. 2 ve spojení s rozhodnutími správního orgánu prvního stupně č. 1 a č. 2 správní orgány dospěly k závěru, že žalobce od 9. 12. 2013 již není nájemcem bytu. Tento svůj závěr však (kromě tvrzení, že žalobce tento byt od uvedeného data neobýval) nikterak neodůvodnily.

12. Způsoby skončení nájmu bytu byly taxativně stanoveny v §§ 710 – 711a zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, resp. obecně skončení nájmu bylo upraveno v §§ 676 – 684 téhož zákona; v novém občanském zákoníku č. 89/2012 Sb. jsou pak způsoby skončení nájmu bytu stanoveny v §§ 2285 – 2296, resp. skončení nájmu je obecně upraveno v §§ 2225 – 2234 tohoto zákona. Žalovaný ani správní orgán prvního stupně v posuzovaném případě neuvedli žádné úvahy, na jejichž základě dospěli k závěru o skončení nájmu žalobce (i jeho bratra) v bytě č. 6, přestože žalobce kupříkladu ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. 1, č. 2 a č. 3 výslovně namítal, že není pravdou, že jejich (žalobcův a jeho bratra) nájemní vztah k bytu č. 6 na adrese P. zanikl, neboť jejich nájemní smlouva k bytu č. 6 stále trvá a v bytě č. 4 jsou dočasně, než se dokončí rekonstrukce.
13. Žalovaný se s touto jasně formulovanou odvolací námitkou vůbec nevypořádal (pouze uvedl, že nájem ke dni 9. 12. 2013 zanikl, aniž by objasnil důvody této své úvahy); přitom tato odvolací námitka byla pro přezkum rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. 1 a č. 2 zcela stěžejní, neboť pokud skutečně nedošlo k zániku nájemního práva žalobce a jeho bratra k bytu č. 6, taková skutečnost by znamenala jak nezákonnost odnětí příspěvku na bydlení od 1. 3. 2014, tak i nezákonnost rozhodnutí o uložení povinnosti vrátit přeplatek na dávce příspěvek na bydlení za leden 2014 a únor 2014. Rozhodnutí žalovaného č. 1 a č. 2 jsou tudíž nepřezkoumatelná. Žalovaný se tedy v dalším řízení bude důkladně zabývat otázkou, zda nájem žalobce a jeho bratra k bytu č. 6 zanikl, nebo nikoliv. Přitom se bude řídit odpovídající právní úpravou, tj. zejména v době údajného zániku nájmu bytu účinným zákonem č. 40/1964 Sb., občanským zákoníkem, popř. novým občanským zákoníkem č. 89/2012 Sb., účinným od 1. 1. 2014. Dále vezme v úvahu i výsledek soudních řízení vedených před civilními soudy, zejména pak rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 7. 6. 2016 č.j. 18 C 125/2015-100, kde je na s. 7 uvedeno, že dle názoru soudu stále existuje onen původní nájemní vztah mezi oběma stranami (tj. mezi žalobcem, jeho bratrem a pronajímatelem bytu) k bytu č. 6. Žalobce při jednání před zdejším soudem poukázal rovněž na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 24. 10. 2017 č.j. 11 C 104/2016-219, kde je na s. 9 uvedeno: *„Je třeba rovněž přisvědčit argumentaci žalovaných, že přemístěním žalovaných do náhradního prostoru z důvodu probíhající rekonstrukce domu, respektive havarijního stavu v žalovanými užívaném bytě, ohrožující jejich zdraví či život, nezakládá důvod pro novou smluvní úpravu užívání náhradního prostoru. Soud, stejně jako žalovaní (tj. v posuzovaném případě žalobce a jeho bratra, pozn. Městského soudu v Praze), je přesvědčen, že nájemní vztah k původnímu bytu žalovaným svědčí i nadále, při zachování podmínek, za nichž původní nájemní byt užívali. Skutečnost, že žalobce (tj. pronajímatel bytu, pozn. Městského soudu v Praze) nevyužil zákonem nabízených možností pro řešení této situace, konkrétně § 695 o.z. platného do 31. 12. 2013, případně § 711a odst. 1 písm. b) o.z. platného do 31. 12. 2013, je bez významu. Pokud žalobce argumentoval zánikem bytu č. 6, má soud za prokázané, že k zániku tohoto bytu nedošlo, když po rekonstrukci zůstaly prostory původního bytu zcela zachovány, resp. stavební úpravy provedené v přízemí předmětného domu nebrání možnosti původní byt užívaný žalovanými specifikovat a oddělit....“* Pokud by během řízení před žalovaným vyšlo najevo, že závěry obsažené v některém ze shora zmíněných rozsudků Obvodního soudu pro Prahu 4 byly na základě opravného prostředku některým z nadřízených soudů přehodnoceny, nelze vyloučit, že by to mohlo mít vliv na závěr o tom, zda nájemní právo žalobce a jeho bratra k bytu č. 6 zaniklo, každopádně stav věci zřejmý v době vydání tohoto rozsudku

nasvědčuje závěru, že toto nájemní právo ke dni 9. 12. 2013 s největší pravděpodobností skutečně nezaniklo, a tedy že rozhodnutí žalovaného (jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) č. 1 a č. 2 byla vydána v rozporu se zákonem (s podmínkami nároku na příspěvek na bydlení stanovenými v § 24 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb.).

14. Vzhledem k tomu, že v rozhodnutích žalovaného č. 1 a č. 2 (přes výslovnou odvolací námitku žalobce) zcela absentují úvahy žalovaného o otázce, zda a jakým způsobem (na základě kterého konkrétního ustanovení) došlo k zániku nájmu žalobce a jeho bratra k (jimi původně obývanému) bytu č. 6, jsou tato rozhodnutí nepřezkoumatelná, a to pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Soud proto tato rozhodnutí ve výroku I. tohoto rozsudku zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Jak vyplývá ze shora uvedeného, žalovaný se v dalším řízení bude důkladně (a s odkazem na odpovídající ustanovení právních předpisů) zabývat otázkou, zda nájem žalobce a jeho bratra k bytu č. 6 zanikl, nebo nikoliv, a tedy zda žalobce přestal splňovat podmínky nároku na příspěvek na bydlení dle § 24 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb.
15. Pokud jde o žalobu proti rozhodnutí žalovaného č. 3, toto rozhodnutí se týkalo zamítnutí žalobcovy žádosti o přiznání příspěvku na bydlení za byt č. 4 (kam byl žalobce nucen se se svým bratrem přestěhovat z bytu č. 6). V tomto případě lze přisvědčit žalovanému, že žalobce skutečně (ani přes výzvu) neprokázal existenci nájemního práva k bytu č. 4; to ostatně sám žalobce v žalobě ani nezpochybňoval. Správní orgány proto v daném případě nepochybily, jestliže žalobcovu žádost zamítly. Soud tudíž výrokem II. žalobu proti rozhodnutí žalovaného č. 3 zamítl.
16. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobě proti rozhodnutím žalovaného č. 1 a č. 2 vyhověl, zrušil tato rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a současně dle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je podle § 78 odst. 5 s.ř.s. v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku. Pokud jde o žalobu proti rozhodnutí žalovaného č. 3, tuto soud z výše uvedených důvodů shledal nedůvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., kde je stanoveno: „Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“ V případě žaloby proti rozhodnutí žalovaného č. 1 a č. 2 měl žalobce ve věci plný úspěch. Vzhledem k tomu, že úspěch ve věci je třeba posoudit ve vztahu ke každému jednotlivému žalobou napadenému správnímu rozhodnutí samostatně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015 č.j. 2 Afs 44/2015-23), soud uzavřel, že žalobce měl ve dvou věcech úspěch. Pro jednu věc náklady na právní zastoupení žalobce činí 3.000 Kč za 3 úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby, účast na jednání před soudem) po 1.000 Kč a související paušální poplatky v celkové výši 900 Kč (3 x 300 Kč) dle §§ 7, 9 odst. 2 a 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dále DPH ve výši 21 % z částky 3.900 Kč, tj. ve výši 819 Kč. Náklady řízení za jednu věc (řízení o žalobě proti jednomu rozhodnutí) tak celkem činí částku ve výši 4.719 Kč. Za dvě věci, v nichž byl žalobce úspěšný, mu proto náleží náhrada nákladů řízení v dvojnásobné výši, tj. v celkové výši 9.438 Kč. Pokud jde o žalobu proti rozhodnutí žalovaného č. 3, žalobce

ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. února 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně